

minimumsdirektiver, f.eks. inden for miljøområdet, og problemet ved en forskellig gennemførelse vil kunne være et mindre udbredt fælles nordisk regelsæt og måske endda opbygningen af tekniske handelshindringer i Norden. Det bør vi gøre alt for at undgå. Det er fint, at EU/EØS-spørgsmål nu er faste dagsordenspunkter på møder for embedsmænd og ministre i Norden.

Ministeren gør særlig opmærksom på, at de nationale programmer og den fælles nordiske indsats i nærområderne skal have sammenhæng. Jeg noterer, at der derved vil ske en betoning af en række områder, hvoraf bl.a. folkestyre og retsstatsprincipperne er nævnt først. Jeg tror, det er rigtigt, at vi på den måde styrker de ting, som er mere i familie med vores traditionelle nordiske opgaver, og håber så, at de større ting inden for erhvervsudvikling, infrastruktur og lignende kan finde deres løsning gennem bilateralt samarbejde.

Da nærområderammen blev sat op, havde vi jo en debat om, hvilke konsekvenser det ville have for den overordnede målsætning, der blev truffet for nogle år tilbage, om, at 50 pct. af det samlede nordiske projekt skulle gå til kulturelle formål – jeg tror, det var statsministrenes formulering i sin tid.

Det er klart, at det kulturelle fortsat skal have sin solide placering i det nordiske samarbejde; det er på mange måder kernen i det nordiske og må ikke svigtes. Det gælder ikke mindst også sprogforståelsen, som ministeren med rette fremhæver. Men når kultur, uddannelse og forskning i 1997 vil lægge beslag på 47,4 pct., så er det jo klart en afvigelse fra de 50 pct., som var målsætningen, men jeg skynder mig at sige, at efter Venstres mening er der ikke tale om en brudt forudsætning. Der må være så megen fleksibilitet, at der kan ske omfordelinger og besparelser, og den omstændighed, at man øger bevillingerne på ét område, skal jo ikke automatisk føre med sig, at et tilsvarende beløb også gives til det kulturelle.

Vi har været igennem en vurdering af en række institutioner inden for det nordiske, og i den forbindelse er nordisk nytte-kriteriet blevet anlagt. Det har vist betydningen af, at vi med jævne mellemrum vurderer de nordiske aktiviteter, for midlerne er jo begrænsede, og derfor er en løbende prioritering nødvendig.

Den større vægt, som vi i de senere år har lagt på det partipolitiske samarbejde inden for rådet, vil fortsætte, men det er også nu, at det skal stå sin prøve. Jeg tror, at gennem initiativer og et

gedigent parlamentarisk arbejde vil partierne være i stand til at vise, at man er inde i en rigtig udvikling, og det er på sin vis tilfredsstillende, for derved er det op til os selv som parlamentarikere at være dem, der bestemmer, om der skal skabes resultater. Det tror jeg der vil blive.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det, der kaldte mig herop, var hr. Enggaards bemærkninger om den situation, vi er havnet i, hvor de enkelte nordiske lande tager deres initiativer i forhold til EU, og hvor der ikke er en fælles nordisk røst. Det er måske en skærpelse af hr. Enggaards standpunkt, men det var den situation, han beskrev, og det er jo korrekt.

Dér må jeg jo så bare gøre hr. Enggaard opmærksom på, at det præcis er den suppedas, vi er havnet i, som EU-modstanderne forudså før indlemmelsen af Sverige og Finland i EU og før Maastricht-Traktaten. Vi gjorde opmærksom på, at en underlæggelse af de nordiske lande under EU ikke nødvendigvis ville føre til, som unionstilhængerne påstod, en styrkelse af det nordiske samarbejde og en fælles nordisk røst i EU og alle de ting, man stod og sagde, men netop den beklagelige udvikling, som hr. Enggaard selv så helt præcist stod og redegjorde for her på talerstolen, nemlig en splittelse og opløsning af den nordiske stemme.

(Kort bemærkning).

Knud Enggaard (V):

Hr. Keld Albrechtsen lagde ting ind i sin fortolkning af mit indlæg, som ikke hører hjemme dér. Mit indlæg i den sammenhæng var ikke møntet på EU-samarbejdet. Det havde jeg andre afsnit om, ikke mindst det, som også refererer til ministerens betragtninger om opfølgning af, hvordan man implementerer direktiver og lignende.

Hvis jeg skal gå lidt dybere ind i det, så var det østersøsamrådet, jeg i virkeligheden havde i tankerne, og den reference, jeg gjorde til den megen pressede debat, som har været sommeren igennem, drejer sig om Visby-arrangementet, som var en succes. Opfølgningen af det er imidlertid en opgave, som vedrører os alle sammen, og det er meget, meget vigtigt, at man ikke kommer ind i en dialog om, hvorvidt det ene eller det andet land nu er mere eller mindre betydningsfuldt i det samarbejde. Det var Østersøregionens samarbejde, jeg havde i tankerne, og det er mig en glæde at fortælle hr. Albrechtsen det.